

I PURGERI LETE U NEBO

Već je 19 i 10. Hmm, ako mi uskoro nešto jako pametno ne padne na pamet, zaista ću propustiti Dnevnik. Osvrćem se oko sebe i pogledom tražim pomoć svojih susjeda, ali oni su prezauzeti razgledavanjem pejzaža. U međuvremenu, Kanarski otoci po dvadeset i sedmi puta prolaze ispod nas.

Moja žena je još uvijek očarana do suza. Nije mi jednom tupila da je nikuda ne vodim i kako želi izaći malo. Sad ima jedinstvenu priliku i nadam se da uživa. Susjed Josip, onaj s dozlaboga napornim unukom, već se napuhao skoro do krajnje granice i ima velikih problema s koordinacijom pokreta. Vrti se oko svoje osi, malo poleti prema gore, pa panično zamaše svojim smiješnim, sad već skoro potpuno okruglim ručicama, pa na jedvite jade opet uspostavi kontrolu nad samim sobom i vrati se do svojeg unuka. Ali samo na kratko, pa opet sve ponovo. Vrlo zabavno. Dođe mi ga pomalo žao, pa potajno priželjkujem da se već jednom raspukne i tako se prestane sramotiti.

Ženska grupa, koju su osnovale moja žena i Globecova, već se sasvim prorijedila. Izgleda da je i napuhanih žena sve manje. Bogme, meni je dosta svega ... Umjesto da sam kod kuće, mirno uvaljen u svoj omiljeni naslonjač, da jedem kuhane štrukle i pijem pivo, čekam Dnevnik i kritiziram vladu, ja moram, eto, leluhati iznad Kanarskih otoka. Eh, što ti je život ... Ponovno pogledam susjede. Njih činjenica da će uskoro početi Dnevnik, izgleda, ne zabrinjava previše. Bračni se par Vuglecovih privio jedno uz drugo i nešto veselo komentiraju. Božo, inače poštar, pokušava nabreklam rukama izvaditi olovku iz gornjeg džepa i zapisati nešto, a stara Funcutova, sa stare Trešnjevke, prebire kronicu. Susjed Josip sad stvarno nema nikakvu kontrolu nad svojim pokretima i vrti se potpuno nekoordinirano. Mislim da će mu pozliti.

Sjedio sam pred televizorom. U prvi tren sam pomislio da me opet muče probavni plinovi i nadutost od koje i inače patim, pogotovo ako za večeru imamo kiselo zelje sa bažulom. Onda mi se, nakon dvije do tri minute, obujam tijela udvostručio i ja sam počeo lebdjeti. Bio sam siguran da nešto nije kako valja kada sam iz kuhinje začuo urlaj i kada je Marica dolelujala za mnom u dnevnu

sobu. Čudno smo se gledali, lelujući između tepiha i paučine što se uporno taložila u gornjim uglovima sobe. Lebdeći tako i gotovo dodirujući strop, konačno sam ugledao i svoj pribor za pecanje. Već ga mjesecima tražim, a vidi vruga, on mirno počiva na vrhu naše smeđe komode. Dodirnuo sam Maricu - sasvim slučajno, naravno, godinama se ne dodirujemo namjerno - i, mada je izgledala sasvim normalno i čvrsto, prst mi je zamalo upao u nju. Upiknuo sam je još jednom. Opet se dogodila ista stvar. Uštupnuo sam i sebe da bih s priličnim zaprepaštenjem otkrio kako je moja koža postala izuzetno elastična. Kao da opipavam balon. Hmm ... Naš se obujam neprestano povećavao i shvatili smo da ćemo, ako ne izidemo, ostati zarobljeni u vlastitom dnevnom boravku. Marica je bila bliža prozoru i otvorila ga je. Jedva smo se iskobeljali a onda smo, na naše veliko iznenađenje, primijetili kako i naši prvi susjedi, Globecovi, upravo čine isto. Samo što su se oni, izgleda, puno bolje pripremili od nas. Sa sobom su uzeli i pokrivače, vreće za spavanje, jedan maleni radio i tri vrećice pune hrane. Pozdravili smo se, kao što se i inače pozdravljamo: "Bok, sused, kak' je? Eto, ide, pomalo ... Je, je, dobro je ..." i pustili da nas nose zračne struje. Malo sam ih sumnjičavo gledao jer, kako sam rekao, bili su puno bolje pripremljeni za ovu situaciju od nas. Kako su znali? Sa stopostotnom sigurnošću mogu tvrditi da niti u novinama, niti na radiju, a bogme niti na Dnevniku nisu najavili ništa sličnog, pa me to dosta kopkalo. Moju ženu, naravno, ništa od toga nije kopkalo, nego se upustila u vesele svakodnevne dobrosusjedske brbljarije s Globecovom. Ma čekaj, čekaj, nisam ja od jučer! Taj mi je Globec oduvijek bio sumnjiv. Uvijek je nešto tajno radio u svojoj garaži, stalno je nešto prtljao, nije bilo dana kada nije imao nešto za popraviti. Hm, hm ... Čudan si ti meni, Globec, čudan. Ništa, razmišljao sam, držat ću te na oku, a kada budem u prilici, prijavit ću te policiji. Neka se zna, za svaki slučaj, tko ga je prvi otkrio. Oko nas su počeli nicati i ostali susjedi i uskoro je cijeli Kvatrić bio u zraku.

Zračna nas je struja odnjela preko Trnja i već smo bili iznad Utrina. Sve je više i više ljudi bilo u zraku. Naduti i smiješno debeli, nisu baš pružali lijepu sliku svoga grada, ali ništa se tu nije moglo napraviti. Struja i topao vjetrić nosili su nas lako i kad smo prolazili iznad Velike Mlake pogledom sam potražio svoga

kuma. Stvarno se već dugo nismo vidjeli i bio bi red da mu se javimo, kad smo već ovdje. Baš me zanima da li mu se kćer upisala u onu školu ... Hmm, koja je ono bila? Hm. Dobro, ne mogu se sjetiti, nije važno. Marica je još uvijek vedro brbljala s Globecovom, a svakim se trenutkom njihovoj trač-partiji pridruživalo sve više i više žena. Kako bi koja dolelujala do naše visine tako se - hop! - odmah zapiknula u tu skupinu. Sada ih je bilo već preko trideset i nebom iznad Siska orila se vedra ženska rasprava. Mi muški smo se držali na pristojnoj distanci, muku mučeći s održavanjem ravnoteže, uporno se trudeći da se to baš i ne primijeti. S vremena na vrijeme izmjenjivali smo značajne poglede komentirajući na taj način to, do sada neviđeno, žensko sijelo.

Kada smo stigli do neba iznad Lastova, Dragec, čovjek koji je već neko vrijeme lelujaao do mene, jednostavno se raspuknuo. Malo kasnije, blizu samog Gibraltara, raspuknuli su se i Globecovi, tako da sam odlučio da ih ipak neću prijaviti policiji. Nisam ja svinja.

Susjed Josip stvarno ima problema. Odlelujaao je negdje visoko, visoko i više ga ne mogu vidjeti, a njegov se unuk, malo bezobrazno derište, prikrapao k meni. Što ću ja s njim? Vidiš kako nikad nema policije kad je trebaš ...

Već je 20 i 50 i Dnevnik sam odavno propustio, a uskoro će i moje vrijeme za počinak i sada me već zaista hvata panika. Ja naime, nikako ne mogu spavati ako prije odlaska u krevet ne popijem šalicu toplog mlijeka. Inače me cijele noći hvataju grčevi. Hmm ... Pokušat ću dolebdjeti do Marice da provjerim ima li ona neko rješenje tog doista urgentnog problema. Polagano se probijam između svojih sugrađana koji još uvijek s istim divljenjem promatraju Madagaskar, mada on već barem četrdeseti puta migolji ispod nas.

Marica kaže da nema pojma kako ću doći do svoje šalice toplog mlijeka i da je za to uopće nije briga. Još mi kaže da je prestanem gnjaviti dok uživa u pogledu.

Ljut i uvrijeđen, odlelujaao sam daleko od nje. Zbog te ću se žene jednom raspuknuti od muke!